

Arrest

nr. 104 153 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HASOYAN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Norashen (Armenië) en woont in Echmiatsin. U bent de moeder van As. (...) (O.V. (...)) en A. (...) (O.V. (...)) P. (...).

Begin 1997 trouwt u voor de kerk met G. M. (...) met wie u datzelfde jaar uw eerste dochter As. (...) krijgt. In 1998 echter scheiden jullie al. Vanaf dat moment valt G. M. (...) u lastig en bedreigt hij u. Om hieraan te ontsnappen gaat u naar de Russische Federatie, meer bepaald naar Samara, waar uw oom een hotel heeft. U zal gedurende tien jaar in dat land blijven, met een tijdelijke registratie.

Een jaar na uw aankomst in de Russische Federatie, in januari 2001, leert u S. M. (...) kennen. Aangezien hij Armeens spreekt denkt u dat hij ook van Armenië is. Jullie trekken sindsdien met elkaar op en u raakt zwanger van hem. Jullie gaan samenwonen. U stelt S. M. (...) voor aan uw oom die

te weten komt dat S. M. (...) eigenlijk uit Azerbeidzjan komt. Hierdoor verzuurt uw relatie met uw oom en uw ouders in Armenië. U beslist in 2002 om samen met S. M. (...) en het kind dat jullie samen kregen (A. (...), geboren op 2 oktober 2001) te verhuizen naar de stad Khabarovsk, ook in de Russische Federatie. S. M. (...) gaat af en toe over en weer naar Bakoe (Azerbeidzjan). De laatste jaren van jullie verblijf in de Russische Federatie merkt u dat S. M. (...) steeds onverschilliger wordt tegenover u, tot hij in 2010 zegt dat hij voor zijn werk voor langere tijd zal teruggaan naar Azerbeidzjan. Hij geeft u geld zodat u in Armenië een huis kan kopen om er (tijdelijk) te wonen en een schoonheidssalon te beginnen. Zo belandt u, met uw twee dochters, in mei 2010 terug in uw vaderland Armenië. U vestigt zich in Echmiatsin, van waar u nog steeds contact onderhoudt met S. M. (...). Hij stelt u veel vragen over het leven in Echmiatsin en ook over de generaals die daar de plak zwaaien, onder andere M. G. (...). Met diens familie heeft u immers soms contact: zijn familieleden zijn klanten in uw schoonheidssalon en u wordt ook gevraagd om hen bij huwelijken en verjaardagen te maquilleren. Op 3 december 2011 vliegt u naar Blagodatnoye, een stad vlakbij Khabarovsk in de Russische Federatie, waar u S. M. (...) opnieuw ziet. Hij vraagt u subtiel te infiltreren in de familie van M. G. (...) en zo allerlei informatie over de generaal te bemachtigen. Hij verlangt van u zelfs dat u de minnares wordt van M. G. (...) of van zijn zoon K. (...), burgemeester van Echmiatsin. Op dat moment beseft u dat S. M. (...) het slecht met u voor heeft. Op 8 december 2011 keert u terug naar Armenië. Op 10 december 2011 belt S. M. (...) u op. U zegt hem dat u niet met hem wil samenwerken en dat u niets meer met hem te maken wil hebben. Daarop bedreigt hij u. Sindsdien zal u niets meer van S. M. (...) horen.

Op 15 oktober 2012 komen twee mannen van de Armeense veiligheidsdienst naar uw huis en nemen u mee. U wordt naar een kelder gebracht waar u ondervraagd wordt over uw verblijf in de Russische Federatie en uw relatie met S. M. (...). U wordt geslagen en bedreigd. Met de hulp van uw oom, ook een generaal in het leger (in Yerevan), wordt u de volgende dag vrijgelaten. Onmiddellijk daarop gaat u met uw kinderen naar uw ouders. Daar krijgt u van uw burens op 19 oktober 2012 te horen dat de mannen van generaal M. G. (...) nog naar u op zoek zijn. Op diezelfde dag gaat u naar het dorp Shamshudin waar u zal blijven tot uw vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u Armenië via de luchthaven Zvartnots op 3 november 2012. U vliegt met uw twee kinderen naar België waar u diezelfde dag aankomt. Op 12 november 2012 dient u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Armeense geboorteakte, uw originele Armeense rijbewijs, de originele Armeense geboorteakte van uw dochter As. (...) en de originele Russische geboorteakte van uw dochter A. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Armenië vertrokken bent omdat de vader van uw dochter A. (...) (S. M. (...)) u bedreigde. Ook vreest u de nationale veiligheidsdiensten omdat u met S. M. (...), een Azeri van origine, een kind heeft (CGVS p. 9-10 & p. 17). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen verklaart u dat u door S. M. (...) bedreigd werd nadat u weigerde nauwe banden te smeden met de familie van M. G. (...) in Echmiatsin om hem zo informatie te kunnen doorspelen. Er zijn echter een aantal opvallende elementen die maken dat aan uw verklaringen hieromtrent geen geloof kan worden gehecht.

Ten eerste kan u het door u aangehaalde asielrelaas niet staven met enig bewijsstuk. Zo legt u opvallend genoeg geen enkel materieel begin van bewijs voor van het bestaan van S. M. (...), nochtans de vader van uw dochter A. (...), de man met wie u ongeveer tien jaar samenwoonde in de Russische Federatie (CGVS p. 4) en die aan de oorzaak ligt van uw problemen in uw vaderland Armenië waardoor u dit land uiteindelijk ontvluchtte. Meer nog, op de Russische geboorteakte van uw dochter A. (...) – waarmee u aantoont dat u wel degelijk de moeder bent van A. P. (...) – staat zijn familienaam niet eens vermeld als haar vader (document 4). Als u gevraagd wordt waarom zijn naam onder de rubriek "vader" (van het kind) niet ingevuld is, verklaart u 'als daar een Azeri naam en voornaam staat, kan u de gevolgen al bedenken' en 'indien de Armeense gemeenschap zou te weten komen dat ik met een Azeri getrouwd was, zou ik vermoord worden' (CGVS p. 4). Niet alleen stroken uw antwoorden allerm minst met de hieronder aangehaalde informatie over gemengde Armeens-Azeri koppels (zie onder), maar bovendien komt, in tegenstelling tot wat u verklaarde, de voornaam van de vader van uw dochter wel degelijk voor op deze geboorteakte, met name in haar patroniem 'T. (...)'. Wanneer nu op het internet de voornaam T. (...) wordt ingegeven, is het opvallend dat een hele reeks hits een Armeense familienaam vermelden volgend op deze voornaam, waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen als zou het hier om een Azeri-voornaam gaan en de vader van uw kind van Azeri origine zijn.

Daarnaast verklaart u dat u in Armenië naar uw advocaat stapte (ene Ar. (...), van wie u merkwaardig genoeg de familienaam niet weet, CGVS p. 15) en ook een verzoeksschrift schreef naar het hoofd van het dorp van uw ouders (L. G. (...) in Merdzavan) om bescherming te zoeken voor uw problemen. U verklaart dat hiervan documenten bestaan en dat u ze nog zou bezorgen aan de Belgische asielinstanties (CGVS p. 7 & p. 15). Hoewel u nog contact houdt met het thuisfront (i.e. met uw ouders, CGVS p. 6) en u hiertoe de wettelijk voorziene termijn van vijf dagen werd gegeven, heeft het CGVS hieromtrent nog steeds niets ontvangen. Het ontbreken van deze documenten ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede wordt uw asielrelaas ondermijnd door een reeks anomalieën in uw verklaringen omtrent S. M. (...) (en de problemen die u als gevolg van hem zou meegemaakt hebben).

Zo verklaart u dat S. M. (...) zelf geen Rus was, maar dat jullie elkaar wel leerden kennen in de Russische Federatie in 2001 nadat u uit Armenië naar dat land was gegaan. Sinds wanneer S. M. (...) zelf in de Russische Federatie was, weet u niet (CGVS p. 10 & p. 16). Als u gevraagd wordt wat zijn staatsburgerschap is, verklaart u 'in het begin wist ik het niet. Nadien is uitgekomen dat hij van Azerbeidzjan is. Hij had wel Russisch paspoort'. U verklaart daarop dat hij van Azeri origine is, maar als u gevraagd wordt of hij ook een paspoort van Azerbeidzjan had, verklaart u 'misschien, ik weet het niet. Ik heb enkel zijn Russisch paspoort gezien' (CGVS p. 4). Dat u niet weet hoe lang S. M. (...) al in de Russische Federatie was en onzeker bent over zijn Azerisch staatsburgerschap (nochtans haalde u de slechte relatie tussen Armeniërs en Azeri aan als bron van uw problemen), is hoogst opmerkelijk, daar u maar liefst tien jaar samenwoonde met S. M. (...), hij af en toe naar Azerbeidzjan ging en hij toch dé oorzaak van uw problemen was. Nog hieromtrent verklaart u dat uw oom te weten kwam dat S. M. (...) een Azeri was toen u hem aan uw oom voorgesteld had. Dat u niet eens weet hoe uw oom dit te weten kwam, is andermaal opzienbarend en draagt weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast verklaart u dat S. M. (...) van u verlangde dat u (gevoelige) informatie verzamelde over de familie van de generaals in Echmiatsin, in het bijzonder over de familie van M. G. (...) – hierover legt u echter incoherente verklaringen af. U verklaart dat u bevriend was met de G. (...)': als er verjaardagen of huwelijken waren, ging u bij hen langs om hen ter plaatse te schinken (CGVS p. 11). Als u later gevraagd wordt bij welke concrete aangelegenheden u daar dan was, heeft u het enkel over één huwelijksfeest, nl. dat van de zoon van S. M. (...) (A. (...)) 'ongeveer twee jaar geleden', en verklaart u dat er geen andere gelegenheden waren waarbij u bij de G. (...)':s langsging. Als u er dan op gewezen wordt dat u het aanvankelijk over huwelijken en verjaardagen had en dat het nu slechts om één huwelijk gaat (wat u bovendien enkel vaag weet te situeren in de tijd), verklaart u enkel 'ja' (CGVS p. 17-18). Dit is echter een weinig afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid en doet meteen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw band met de G. (...)':s. Verder verklaart u dat u in december 2011 naar de Russische Federatie vloog waar u S. M. (...) ontmoette. Daar vraagt hij u om de minnares te worden van M. G. (...) of van zijn zoon K. (...), volgens uw verklaringen 'om nog closer te worden met de generaals, om hun stappen van nog dichter te volgen'. Gevraagd waarom hij dat allemaal wou weten, zegt u dat S. M. (...) u zei dat het gepaard ging met grote sommen geld. Als u hierover om verduidelijking wordt gevraagd, verklaart u 'hij zei dat dat geld dat hij mij gegeven had voor het huis en het salon en het maandelijks geld daarnaast, dat dat geld van een project was. Het was niet zijn geld'. Daarop verklaart u dat het om een 'nationaal project van Bakoe ging' en dat u doorhad dat hij voor hen werkte. Gevraagd wat u precies met dit nationaal project bedoelt, verklaart u 'ik weet het niet. Ik denk dat hij ergens intern werkte in Bakoe. Een gewoon persoon zou dat niet vragen' (CGVS p. 11-12). Later verklaart u dat hij volgens u 'voor Azerbeidzjan werkte' maar kan u maar weinig concreet aangeven waarop u zich baseert om dat te denken ('waarom zou hij dat anders vragen? Als hij gewoon burger is van Azerbeidzjan, zou hij dat toch niet vragen?', CGVS p. 18). Door bovenstaande incoherente, op veronderstellingen gebaseerde en uiterst vage verklaringen, maakt u absoluut niet duidelijk waarom S. M. (...) van u verlangde informatie te verzamelen over de G. (...)':s. Bovendien vraagt het CGVS zich af wat er zo gevoelig zou zijn aan de zaken waarover u met S. M. (...) sprak (nl. de familiebanden van M. G. (...), het type wagen waarmee hij reed, zijn nummerplaat en waar hij met vakantie ging) waardoor u later problemen zou gekregen hebben met de Armeense veiligheidsdiensten. Als u later expliciet gevraagd wordt over welke informatie die u zou doorgegeven hebben de veiligheidsdiensten zo ontevreden waren, houdt u het op het uiterst vage 'alles' (CGVS p. 17). Trouwens, u verklaart dat er slechts drie mensen wisten over uw verhouding met een Azeri (i.e. S. M. (...)): uw ouders en uw vriendin T. A. (...). Volgens u was het T. A. (...) die u verklikt had aan de Armeense veiligheidsdiensten, maar waarom zij dat zou gedaan hebben, weet u niet. U verklaart dat u nooit problemen met haar heeft gehad; na de moord op de kleinzoon van haar tante in Hongarije begon ze zich wel anders te gedragen, maar of ze u daardoor zou verklikt hebben, weet u niet te zeggen ('wie anders? Niemand wist dat hij Azeri was') en baseert u zich wederom enkel op vermoedens (CGVS p. 13-14). Op deze manier houdt u het CGVS in het duister wat betreft de beweegredenen waarom

precies zij u zou verklikt hebben en kan u uw verklaringen hieromtrent niet met overtuigende elementen ondersteunen.

Verder verklaart u dat ook uw oom A. P. (...) werkzaam was in het leger (in Yerevan). Hij zou erin geslaagd zijn om u vrij te krijgen toen u was meegenomen door de Armeense veiligheidsdiensten. Gevraagd hoe hij daarin geslaagd was, verklaart u dat 'je in Armenië veel kan doen via connecties'. Als u nogmaals gevraagd wordt hoe hij dat concreet kon doen, verklaart u dat Armenië een klein land is. Als u daarop gezegd wordt dat dat een reden te meer is om te kunnen zeggen hoe hij uw vrijlating precies heeft kunnen regelen, verklaart u dat hij misschien contact genomen heeft met iemand en daarna dat u het niet weet (CGVS p. 14-15). Dat u niet weet hoe u door uw eigen familielid zou zijn vrijgekomen van bij de Armeense veiligheidsdiensten (nota bene het enige incident dat u met de autoriteiten van uw land heeft meegemaakt) is echter weinig geloofwaardig.

U verklaart dat u van de burens hoorde dat mannen van M. G. (...) nog bij uw huis langskwamen in Echmiatsin terwijl u zelf in het dorp van uw ouders was. Gevraagd hoeveel keer dat nog gebeurd is, verklaart u dat dat twee keer was: op 19 oktober 2012 en daarna dagelijks tot op de dag van uw vertrek (i.e. 3 november 2012). Als u erop gewezen wordt dat dat toch meer dan twee keer moet geweest zijn (nl. ongeveer 30 keer), verklaart u 'ja, meer dan twee keer. Ik heb gemist' (CGVS p. 15). Aangezien er toch een wezenlijk verschil is tussen twee keer en dertig keer, is dit echter geen afdoende verklaring voor deze incoherentie; hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ernstig in twijfel getrokken. Nog in dit verband verklaart u dat ze na uw vertrek uit Armenië ook nog langskwamen, zelfs bij de school van uw kinderen op zoek naar u. U weet dit via uw moeder die contact heeft met een buurman van wie u enkel de voornaam weet (A. (...)). Dat u zijn familienaam niet zou kennen, is echter weinig geloofwaardig als hij dé bron van informatie zou zijn wat betreft verdere vervolgingsfeiten sinds uw vertrek uit uw land; uw verklaring dat u zijn naam niet zou weten omdat het bij jullie niet de gewoonte is om familienamen te onthouden is weinig overtuigend (in dit verband kan verwezen worden naar uw eerdere verklaringen dat Armenië een klein land is). Als u ook gevraagd wordt hoeveel keer ze nog zijn langsgelopen heeft u het alleen over het vage 'geregeld'. Wanneer ze naar de school zouden zijn geweest, weet u ook niet te zeggen (CGVS p. 18-19). Deze elementen dragen opnieuw allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen omtrent uw problemen vanwege S. M. (...) weinig geloofwaardig in het licht van uw verklaringen over uw familie. U verklaart dat uw oom aan uw ouders meldde dat hij te weten was gekomen dat S. M. (...) een Azeri was. Dit was voor hen een dermate grote schok dat ze u haatten en u zeiden dat ze u als het ware zouden afstaan, dat ze geen dochter meer hadden of dat u van hem moest weggaan of zelfs een abortus laten uitvoeren (CGVS p. 10 & p. 11). Uit uw latere verklaringen blijken deze verklaringen fel overtroepen: zo zorgde uw moeder voor uw kinderen toen u in december 2011 over en weer naar de Russische Federatie ging (CGVS p. 12); uw ouders vroegen uw oom in het leger u vrij te krijgen toen u was meegenomen (CGVS p. 14); en na uw vrijlating ging u zich bij uw ouders in het dorp Merdzavan vestigen (CGVS p. 15). Als S. M. (...) daadwerkelijk een diepe bron van haat en frustratie was bij uw ouders zoals u beweert, is het weinig geloofwaardig dat u daarna nog meermaals een beroep kon doen op hen in verband met uw problemen omwille van deze S. M. (...).

Op basis van bovenstaande vaststellingen acht het Commissariaat-generaal de door u beweerde band tussen u en S. M. (...) dan ook niet geloofwaardig evenals het feit dat u door uw weigering om in te gaan op zijn aanbod om meer informatie te verzamelen over de G.(...)'s door S. M. (...) bedreigd zou zijn geweest (en door hem ook problemen kreeg met de autoriteiten van uw land). Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Armenië.

Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag – quod non – dient er nog te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde zwaarwichtige feiten vanwege de autoriteiten van uw land aan uw adres (i.c. uw meenamen op 15 oktober 2012 door de veiligheidsdiensten waarbij u geslagen werd) niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat personen van Azeri-origine actueel geaccepteerd worden in het dagelijkse leven in Armenië en dat er ten aanzien van hen, hun (Armeense) partners (zoals u) of kinderen van gemengde origine (zoals uw dochter A. (...)) geen sprake is van vervolging of discriminatoire behandeling. Bijgevolg kan er aan de feiten die u aanhaalt en die u zou meegemaakt hebben als gevolg van de Azeri-origine van de vader van uw dochter A. (...) (die volgens u nota bene nooit in Armenië is geweest, CGVS p. 5) geen geloof worden gehecht, temeer daar u er niet in slaagt te overtuigen dat u een uitzondering zou zijn en dat de door u aangehaalde problemen daadwerkelijk hebben plaatsgehad.

Aanvullend dient nog gewezen te worden op uw verklaringen omtrent uw reisroute, uw Armeens paspoort en dat van uw dochter A. (...). Zo verklaart u dat uw dochter A. (...) (van wie S. M.

(...) de vader is) net als u het Armeense staatsburgerschap heeft; dat blijkt ook uit de stempel op de achterkant van haar Russische geboorteakte. U verklaart dat u haar paspoort aanvraag bij de paspoortdienst eind oktober 2012, om te kunnen vliegen; daarbij ondervond u geen problemen (CGVS p. 5-6). Niet alleen is het bijzonder onaannemelijk dat u het paspoort van uw dochter nog probleemloos verkreeg nadat uw problemen met de staatsveiligheid kort daarvoor (i.e. midden oktober 2012) uitgebroken waren zoals u beweert, het is ook opvallend dat het Commissariaat-generaal dit paspoort nog steeds niet ontvangen heeft – nochtans werd u daartoe de wettelijk voorziene termijn voor toegekend – hoewel u verklaarde tijdens het gehoor dat u het nog zou bezorgen (het was volgens u een kwestie van tijd dat u het zou terugkrijgen van de persoon die jullie naar hier had geholpen, CGVS p. 6). Op die manier ontstaat het vermoeden dat u het paspoort van uw dochter bewust achterhoudt om daarin vermelde informatie, zoals bijvoorbeeld eventuele gegevens over de vader van A. (...) (zie boven), verborgen te houden. Ook over uw eigen Armeens paspoort verklaart u dat u het aan de persoon gegeven had die jullie naar hier heeft geholpen en dat u het nog zou bezorgen aan de Belgische asielinstanties ('ik zal het opvragen. Ik zal het nog neerleggen', 'het zal mij lukken, maar ik heb wat tijd nodig', CGVS p. 7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter nog niets ontvangen, hoewel u daartoe ook de wettelijk voorziene termijn werd toegestaan. Overigens heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan uw verklaringen dat u uw paspoort en dat van uw dochter aan een derde persoon zou gegeven hebben die jullie reis regelde waardoor de paspoorten nu niet in uw bezit zouden zijn. Zo verklaart u dat die persoon uw nieuw Armeens paspoort regelde bij de bevoegde instanties en dat u het zelf nooit in handen heeft gehad; op de dag van uw vertrek trof u deze persoon immers op de luchthaven Zvartnots aan waar hij jullie paspoorten in zijn handen had. U verklaart dat u niet weet of er een uitreisstempel in dat nieuwe paspoort stond en weet ook niet of er een visum in stond van een of ander land, omdat hij u dat paspoort niet toonde (CGVS p. 7-8). Verder legt u incoherente verklaringen af over de manier waarop u met dat paspoort de luchthaven van Zvartnots verliet. Gevraagd of u daar identiteitscontrole kreeg, verklaart u dat de personen die daar werkten dat deden. Gevraagd of u identiteitscontrole kreeg zoals iedereen die krijgt op Zvartnots, verklaart u aanvankelijk 'nee. Natuurlijk. Het was via die wegen. Maar we zijn heel snel gegaan' en daarna 'nee, niet zoals iedereen. Het was heel snel'. Op de vraag of u legaal of illegaal gereisd heeft, geeft u het uitermate vage en onaannemelijke antwoord 'wat is het verschil als ik naar hier geraakt ben?'. Als u daarop uitgelegd wordt dat legaal reizen betekent dat uw paspoort in orde moet zijn (met uitreisstempel en met visum; waarover u echter niets blijkt te weten, zie boven) en dat u gewone paspoortcontrole krijgt zoals iedereen, antwoordt u 'alles heeft hij gedaan. Als ik hier ben geraakt, betekent dat dat zo gelukt is'. Hierbij verklaart u dat u niet zelf uw paspoort toonde aan die controle en dat u begrepen heeft dat hij een band had met die mensen; gevraagd welke mensen hij kende op de luchthaven zegt u te denken dat het 'controlepersonen met witte hemden waren' (CGVS p. 8). Niet alleen zijn deze verklaringen heel vaag en incoherent, ze stroken ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd) en waaruit blijkt dat elke passagier zonder uitzondering tweemaal persoonlijke paspoortcontrole krijgt op de luchthaven van Zvartnots. Verder is het opvallend dat u verklaarde ergens een tussenlanding gemaakt te hebben van Yerevan naar Brussel, maar dat u niet weet waar dat was. Gezien het belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land, kan van u redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken. Tijdens deze bewuste tussenlanding moest u overigens opnieuw een identiteitscontrole ondergaan; hierbij verklaart u dat u wel zelf uw eigen paspoort vasthad, dat aan hen (de douaniers) gaf en terugkreeg. Op die manier is het heel opmerkelijk dat u nog steeds niet zou weten of er in dat paspoort al dan niet een uitreisstempel of een visum stond. Bovendien stroken deze verklaringen niet met uw eerdere verklaring dat u uw paspoort nooit zelf in handen heeft gehad. Hiermee geconfronteerd verklaart u enkel 'daar heb ik het wel gehad', wat allerminst een overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 8-9). Gelet op bovenstaande anomalieën, ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw Armeense geboorteakte en uw Armeense rijbewijs bevatten immers louter informatie over uw identiteit en de Armeense geboorteakte van uw dochter As. (...) enkel over haar persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. De Russische geboorteakte van uw dochter A. (...) werd reeds eerder besproken (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht zoals bepaald bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder stelt verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsverschrijding is genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij het door haar aangehaalde asielrelaas niet kan staven met enig bewijsstuk – verzoekende partij legt geen enkel materieel begin van bewijs voor van het bestaan van S. M., nochtans de vader van haar dochter A., de man met wie zij ongeveer tien jaar samenwoonde en de persoon die aan de oorzaak ligt van haar problemen in haar vaderland Armenië – en dat verzoekende partij verklaard heeft de documenten aangaande haar contact met haar advocaat in Armenië en het verzoekschrift naar het dorps hoofd van haar ouders nog te zullen bezorgen aan de Belgische asielinstanties maar dit echter heeft nagelaten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende.

Nopens de vaststelling van verwerende partij dat op de Russische geboorteakte van haar dochter A. de familienaam van haar vader niet eens vermeld staat, betoogt verzoekende partij dat zij hierop terecht geantwoord heeft dat bij een eventuele bekendmaking van de identiteit van de Azerische vader van haar kind, zij en haar kind ernstig gevaar zouden lopen, aangezien er tot op heden nog steeds

zwaarwegende spanningen bestaan tussen Armeniërs en Azeri's. Verder in haar verzoekschrift stelt zij dat verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij dient te vergelijken met algemeen beschikbare informatie en dient na te trekken waar nodig, wat *in casu* niet gebeurd is, gelet op de heersende ongezonde relatie van Armeniërs met Azeri's.

Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij omtrent het niet ingevuld zijn van de naam van S. M. onder de rubriek "vader" verklaart dat "(...) *als daar een AZE naam en voornaam op staat, kan u al de gevolgen bedenken*" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2012, p. 4), dit terwijl de voornaam van de vader van haar dochter wel degelijk voorkomt op de geboorteakte van haar dochter A., met name in haar patroniem, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft verklaard dat zij gedwongen werd door haar partner om het patroniem "T." aan te nemen voor hun kind A. teneinde niet op te vallen bij de wraakzuchtige gemeenschap. Aldus heeft zij duidelijk te kennen gegeven dat zij absoluut niet wou opvallen door de identiteit van haar Azeri-partner te gebruiken voor haar kind en dat zij hiervoor gedwongen werd om een ander vals patroniem te gebruiken.

In verband met de opmerking dat verzoekende partij heeft nagelaten de documenten aangaande haar contact met haar advocaat in Armenië en het verzoekschrift naar het dorps hoofd van haar ouders te bezorgen aan de Belgische asielinstanties binnen de termijn van vijf dagen die haar hiervoor werd gegeven, wijst verzoekende partij erop dat zij te kennen heeft gegeven dat zij pas na 15 januari 2013 de gevraagde stukken aangaande haar verzoek tot bescherming kon overmaken aan verwerende partij, daar haar ouders pas na deze datum zouden terugkeren naar Armenië. Niettegenstaande verwerende partij zich hiermee akkoord heeft verklaard, maakt zij in haar bestreden beslissing melding van het gegeven dat verzoekende partij deze stukken niet tijdig heeft overgemaakt.

2.2.3.2.1. Betreffende het argument van verzoekende partij inzake de vaststelling van verwerende partij dat de familienaam van S. M. niet is ingevuld op de geboorteakte van A., is de Raad van oordeel dat het herhalen door verzoekende partij van haar verklaring dat zij en haar kind bij een eventuele bekendmaking van de identiteit van de Azerische vader van haar kind ernstig gevaar zou lopen, gezien de spanningen tussen Armeniërs en Azeri's, niet van aard is desbetreffende motivering te ontkrachten. Daar waar verzoekende partij informatie citeert in verband met het conflict in Nagorno-Karabach in 1988 en de jaren hierna, waarbij er ook in 2010 nog grensschermutselingen plaats hadden, en daarnaast stelt dat de moord in 2004 door de Azerische officier Ramil Safarov op de Armeense officier Gurgun Margaryan de relatie tussen Armenië en Azerbeidzjan nog meer verslechterd heeft, wijst de Raad erop dat deze informatie op geen enkele manier een concrete weerlegging vormt van de motivering van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat personen van Azeri-origine actueel geaccepteerd worden in het dagelijkse leven in Armenië en dat er ten aanzien van hen, hun (Armeense) partners of kinderen van gemengde origine geen sprake is van vervolging of discriminatoire behandeling. De Raad merkt op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoekende partij dan ook stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt onjuist is, komt het aan verzoekende partij toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonde dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 11, deel 1, "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Armenië – Situatie van de Azerbeidzjaanse etnische minderheid en van de gemengde Armeense- Azerbeidzjaanse koppels*") niet correct zou zijn. Bovendien merkt de Raad op dat de passage aangaande het conflict in Nagorno-Karabach die verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift komt uit het "*Algemeen ambtsbericht Armenië*". Uit de landeninformatie blijkt dat in ditzelfde rapport eveneens uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld: "*In de verslagperiode is geen informatie bekend geworden die zou duiden op vervolging van Azeri van de kant van de overheid of intolerantie door de Armeense bevolking jegens hen. Volgens verschillende bronnen worden Azeri in het dagelijkse leven geaccepteerd en hebben ze niets te vrezen.²³⁷ (...) Er zijn voorbeelden van Azeri die werkzaam zijn in de gezondheidszorg of zelfs een baan hebben bij de overheid.²³⁸ Ook zijn er zonen uit gemengde huwelijken die in het Armeense of Karabachse leger dienen.(...) Zij worden beschouwd als Armeens staatsburger met de Armeense nationaliteit en de hiermee verbonden rechten en plichten.²³⁹ Lokale mensenrechten-NGO's en de Ombudsman melden geen klachten van Azeri te hebben ontvangen over discriminatie of geweld van de overheid of burgers. Dit heeft mede te maken met het feit dat deze Azeri in Armenië sociaal geïntegreerd zijn en zich niet als etnische Azeri profileren. Ze spreken Armeens, hebben veelal Armeense namen aangenomen en hebben in veel gevallen een baan.*" (administratief dossier, stuk 11, deel 1, p. 5). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat verwerende partij heeft nagelaten haar verklaringen te vergelijken met algemeen beschikbare informatie, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij wel

degelijk rekening heeft gehouden met de beschikbare informatie aangaande de houding van Armeniërs ten aanzien van Azeri's. Verwerende partij concludeert in haar beslissing immers terecht op basis van de landeninformatie (administratief dossier, stuk 11, deel 1) dat personen van Azeri-origine actueel geaccepteerd worden in het dagelijkse leven in Armenië en dat er ten aanzien van hen, hun (Armeense) partners of kinderen van gemengde origine geen sprake is van vervolging of discriminatoire behandeling. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de beschikbare informatie hieromtrent, mist dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.3.2.2. Nopens de opmerking van verzoekende partij aangaande de voornaam van de vader van haar dochter op haar geboorteakte, namelijk dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft verklaard dat zij gedwongen werd om het patroniem "T." aan te nemen voor hun kind A. teneinde niet op te vallen bij de wraakzuchtige gemeenschap, verwijst de Raad vooreerst naar de reeds hoger vermelde informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11, deel 1) waaruit blijkt dat gemengde Armeens-Azerische koppels niet worden geviseerd en dient de Raad verder vast te stellen dat ondanks het betoog aangaande het patroniem onderhavige geboorteakte geen bewijs vormt van het bestaan van S. M. als vader wegens niet vermelding.

2.2.3.2.3. Verder merkt verzoekende partij op dat zij te kennen heeft gegeven dat zij pas na 15 januari 2013 de gevraagde stukken aangaande haar verzoek tot bescherming kon overmaken aan verwerende partij, daar haar ouders pas na deze datum naar Armenië zouden terugkeren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat te verwijzen naar de concrete passage waar verzoekende partij dit zou hebben gesteld. De bewering van verzoekende partij dat zij dit zou hebben verklaard, vormt bijgevolg een blote bewering. Verzoekende partij heeft op geen enkel moment tijdens het gehoor aangegeven dat haar ouders zich niet in Armenië zouden bevinden. Tijdens haar gehoor verklaart zij zelfs dat haar ouders de enige personen in Armenië zijn waarmee zij nog contact heeft (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2012, p. 6). Ook stelt de Raad vast dat verzoekende partij er duidelijk op werd gewezen dat de termijn voor het neerleggen van bewijsstukken vijf dagen betrof (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2012, p. 6). Verzoekende partij brengt derhalve geen enkele plausibele verklaring aan waarom zij de documenten in kwestie niet heeft overgemaakt aan verwerende partij. Volledigheidshalve merkt de Raad bovendien op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.3.2.4. Gezien bovenstaande vaststellingen, oordeelt de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij het door haar aangehaalde asielrelaas niet heeft kunnen staven met enig bewijsstuk te weerleggen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat door verzoekende partij vage verklaringen werden afgelegd over de reden waarom S. M. van haar verlangde dat zij (gevoelige) informatie verzamelde over de familie van M. G., benadrukt verzoekende partij dat haar partner een professioneel fungerende spion was die goed wist om te springen met gevoelige en concrete informatie aangaande hem en zijn activiteiten in Azerbeidzjan. Als normale burger is het bovendien vanzelfsprekend dat zij niet op de hoogte kon zijn van een intern spionageplan in Baku. Het feit dat zij gedurende tien jaar haar leven met haar partner heeft gedeeld, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.4.2. Door verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 december 2012 het volgende verklaard aangaande de reden waarom S. M. van haar verlangde dat zij informatie verzamelde over de familie van M. G.:

"Waarom vroeg hij u minnares te worden?"

Om nog closer te worden met de generaals. Om hun stappen van nog dichter te volgen.

Waarom wou hij dat allemaal weten?"

Ik vroeg 'waarom'. Hij zei dat het gepaard ging met grote sommen geld. Verder zei hij niets.

Hoe bedoelt u 'dat gaat gepaard met grote sommen geld'?"

Hij zei dat dat geld dat hij mij gegeven had voor het huis en het salon en het maandelijks geld daarnaast, dat dat geld van een project was. Het was niet zijn geld.

Welk project?"

Nationaal.

Hoe bedoelt u?"

Nationaal project van Bakoe. Hij werkte voor hen, had ik door.

Wat bedoelt u met 'nationaal project van Bakoe'?"

Dat weet ik niet. Ik dacht dat hij ergens intern werkte in Bakoe. Een gewoon persoon zou dat niet vragen.

Eerst zegt u niet te weten waarom hij dat vroeg, nu zegt u dat u door had dat hij 'ergens intern in Bakoe' werkte.

Hij heeft dat tegen mij niet gezegd. Hij zei gewoon dat hij dat geld niet zomaar aan mij gegeven had. (...)" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2012, p. 12). De Raad is van oordeel dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat het gegeven dat haar partner ergens intern zou werken in Bakoe, voor een "nationaal project", slechts een veronderstelling is van verzoekende partij. Bovendien geeft verzoekende partij geen concrete aanwijzingen waarop haar veronderstelling gebaseerd zou zijn. Verzoekende partij stelt louter dat een gewoon persoon dat niet zou vragen. Later tijdens het gehoor uit verzoekende partij vervolgens het vermoeden dat S. M. zou werken voor Azerbeidzjan. Wanneer aan verzoekende partij gevraagd wordt waarop dit vermoeden is gebaseerd, beperkt zij zich wederom tot het stellen dat een gewone burger van Azerbeidzjan dit toch niet zou vragen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2012, p. 18). Het gegeven dat S. M. goed zou kunnen omspringen met gevoelige en concrete informatie, waardoor verzoekende partij niet over alles op de hoogte werd gesteld, vormt geen verschoning voor het feit dat verzoekende partij dermate vaag blijft op de vraag waarop zij haar veronderstellingen steunt. Dergelijke vage verklaringen aangaande het verzamelen van informatie over de familie van M. G. doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat het asielrelaas van verzoekende partij wordt ondermijnd door een reeks anomalieën in haar verklaringen omtrent S. M. en omtrent de problemen die zij als gevolg van hem zou meegemaakt hebben, meent verzoekende partij dat verwerende partij zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen pind die niet van wezenlijk belang zijn en dat er van fundamentele tegenstrijdigheden geen sprake kan zijn.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand argument niet de minste poging onderneemt *in concreto* de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties, en onwetendheden te weerleggen. Door verwerende partij werd meer bepaald vastgesteld dat verzoekende partij aanvankelijk had verklaard dat zij de familie van M. G. ging schinken op verjaardagen en huwelijken terwijl zij later verklaart dat het slechts om één huwelijk ging en dat er geen andere gelegenheden waren waarbij zij bij de familie van M. G. is langsgesegaan. Verder weet verzoekende partij niet hoe zij door haar eigen familielid is vrijgekomen van bij de Armeense veiligheidsdiensten. Daarnaast legt verzoekende partij incoherente verklaringen af aangaande het aantal keren de mannen van M. G. nog bij haar huis zijn langsgesegaan in Echmiatsin. Ten slotte werd vastgesteld dat de aanvankelijke verklaringen van verzoekende partij aangaande de reactie van haar ouders op haar relatie met S. M., namelijk dat haar ouders haar haatten en dat ze haar zeiden dat ze haar als het ware zouden afstaan, dat ze geen dochter meer hadden of dat verzoekende partij van hem moest weggaan of zelfs een abortus laten uitvoeren, fel overroepen blijken wanneer deze vergeleken worden met haar latere verklaringen. Zo zorgde haar moeder voor de kinderen van verzoekende partij toen zij in december 2011 over en weer naar de Russische Federatie ging. Ook vroegen haar ouders aan haar oom verzoekende partij vrij te krijgen toen zij was meegenomen en vestigde verzoekende partij zich na haar vrijlating bij haar ouders. Verzoekende partij kon derhalve nog meermaals beroep doen op haar ouders, hetgeen niet rijmt met de eerdere verklaringen van verzoekende partij. De Raad oordeelt dat verzoekende partij met het louter minimaliseren van het belang van deze tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwetendheden, zonder enige verdere duiding, er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.7. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden, vaagheden, inconsistenties en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 december 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.11. Voor wat betreft de niet geïventariseerde ter terechtzitting neergelegde documenten stelt de Raad vast dat enkel het document van het Bureau van de Juridische Dienst van de Stad Khabarovsk van 26 april 2013, annex stempel en apostille werden vertaald. De overige documenten zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze overige documenten niet in overweging.

Voormeld attest van het Bureau van de Juridische Dienst van de Stad Khabarovsk attesteert dat verzoekende partij gedurende een niet nader gepreciseerde periode heeft samengewoond met S. M. en dat op dat adres eveneens de minderjarige dochter A., geboren in 2001, van verzoekende partij was geregistreerd. Verder vermeldt dit document dat S. M. tijdens de periodes van zijn illegaal verblijf in de Russische Federatie zich bediende van een ongeldig oud Sovjetpaspoort en van een paspoort van de Republiek Azerbeidzjan en dat hij regelmatig reisde tussen de Russische Federatie en Azerbeidzjan. Daargelaten de reeds eerder gemaakte opmerking dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, kan de Raad enkel vaststellen dat met voormeld document hooguit een begin van bewijs van het louter bestaan van S. M. wordt geleverd – zelfs niet van het vaderschap naar A. toe – waardoor het motief dat er geen enkel materieel begin van bewijs van het bestaan van S. M. wordt voorgelegd niet langer kan worden gehandhaafd, doch dat de inhoud van dit document verder geen afbreuk doet aan de flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden, vaagheden, inconsistenties en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd deze betreffende het gebrek aan een materieel begin van bewijs van het bestaan van S. M. – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT